

Arrest

nr. 105 418 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Starkalay in het district Mando Zayi, gelegen in de provincie Khost afkomstig te zijn. U bent een Pasjtoen van etnische origine. Bij aankomst in België verklaarde u geboren te zijn in 1994. Op het moment van uw asielaanvraag en uw gehoor was u nog minderjarig, ondertussen bent u meerderjarig. U heeft geen school gelopen in Afghanistan. Een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan opende uw vader een videotheek waar u tevens muziekdragers verkocht. Uw vader kocht de films en cd's aan in de bazaar van Khost. U stond in de winkel in uw dorp Starkalay dat dichtbij Dadwal, het districtscentrum van Mando Zayi, gelegen is. Op een gegeven moment viel de taliban uw winkel binnen. Ze eisten dat u de winkel zou sluiten. Uw vader nam deze eis niet ernstig en u hield de winkel verder open. Ongeveer tien dagen voor uw vertrek uit Afghanistan ontving u een eerste dreigbrief van de taliban waarin ze jullie aanmaanden de winkel te

sluiten. Ongeveer drie of vier dagen later ontving u een tweede dreigbrief waarin de taliban verklaarden jullie te vermoorden omdat u hun eis de winkel te sluiten niet opgevolgd had. Nadat enkele dagen verstreken werd er 's avonds op de deur van jullie huis geklopt. Toen uw moeder mannen uw naam hoorde vernoemen verborg zij u in de bakoven aan de zijkant van het huis. De mannen doorzochten het huis maar vonden u niet. Uw vader vertelde de mannen dat hij niet wist waar u was. Hij werd door hen meegenomen, tot op heden heeft u van hem geen nieuws vernomen. U heeft Afghanistan ongeveer 15 dagen voor het begin van de ramadan verlaten. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. U was ongeveer 36 dagen onderweg. Op 5 september 2011 meldde u zich aan bij de Belgische asielinstanties en vroeg u asiel aan. Toen u tijdens uw verblijf in België contact opnam met uw familie vernam u dat de neef van uw vader ongeveer een jaar geleden doodgeschoten werd toen hij naar uw vader op zoek was. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u vreest dat uw leven in gevaar is. Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een identiteitsdocument (taskara) voor van uzelf, uw vader en uw grootvader; twee dreigbrieven van de taliban, een document van de malik van uw dorp en een registratie van een klacht bij de politie met bevestiging door de dorpsoudsten.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u de laatste jaren voor uw vertrek naar België in het dorp Star Kalay in het district Mando Zayi gewoond heeft. Zo is uw kennis van de regio waar u altijd gewoond zou hebben beperkt. Gevraagd of u zich reconstructieprojecten herinnert stelt u dat de Shamalbrug, die door een overstroming weggespoeld was, opnieuw gebouwd werd. U vult verder aan dat de weg van Dadwal aangelegd werd en dat er waterputten en –pompen geboord werden. Wanneer het Commissariaat-generaal verder informeert naar de door u genoemde Shamalbrug stelt u dat deze in de buurt van het districtscentrum Dadwal ligt en ongeveer vier jaar geleden werd gebouwd, door een overstroming instortte en een jaar later opnieuw opgeleverd werd (cgvs p.16). Uit de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde informatie blijkt inderdaad dat de Shamalbrug in de provincie Khost in 2007 heropend werd. De informatie situeert de Shamalbrug echter nabij de provinciehoofdplaats Khost in de richting van het district Gorbuz en niet zoals u in de omgeving van Dadwal, het districtscentrum van Mando Zayi. Uit deze informatie blijkt tevens dat de brug inderdaad vernield werd na een overstroming, maar nadat ze daar 15 jaar, niet één jaar, had gestaan. Dat u bovendien wel verklaringen aflegt over de renovatie van de Shamalbrug, die zich niet in de onmiddellijke omgeving van uw beweerde verblijfplaats Starkalay bevindt, maar niets vertelt over de brug in Dadwal, die in hetzelfde jaar werd gebouwd, doet ernstige vragen rijzen over uw verklaringen betreffende uw verblijf in het district Mando Zayi van de provincie Khost.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw kennis van de veiligheidssituatie in uw regio uitermate oppervlakkig is. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of u zich aanslagen op scholen in uw regio herinnert antwoordt u dat er ongeveer drie jaar geleden een aanslag plaats had tussen het districtshuis en een school waarbij tussen de 15 en de 20 leerlingen omkwamen. Gevraagd of u iets meer over deze aanslag kan vertellen antwoordt u ontkennend (cgvs p.12). Ook verder tijdens het gehoor blijkt uw kennis over deze uiterst bloedige aanslag in de onmiddellijke omgeving van uw dorp bijzonder oppervlakkig. Wanneer het Commissariaat-generaal verder vraagt naar de omstandigheden van de aanslag stelt u dat u denkt dat het een zelfmoordaanslag was waarbij hij (de zelfmoordterrorist) zichzelf liet ontploffen toen de school gedaan was en de leerlingen naar buiten kwamen (cgvs p.12). Uit de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde informatie blijkt echter dat deze uiterst bloedige aanslag gericht was tegen een vergadering van stamoudsten die doorging in het districtscentrum. Uit uw verklaringen tijdens het gehoor blijkt dat u hier niet van op de hoogte bent. Gevraagd of de pleger van deze aanslag misschien ook nog een ander doel voor ogen had, of er toen nog iets anders plaats had, antwoordt u dat de zelfmoordterrorist aan het wachten was tussen het districtshuis en de basis van de Amerikanen maar dat u niet weet op wie, de Amerikanen of de leerlingen (cgvs p.13). Ook later tijdens het gehoor verwijst u naar deze gebeurtenis als een aanslag in de school te Aliwat (cgvs p.14). Uw oppervlakkige kennis van dit incident blijkt ook uit uw verklaring dat de zelfmoordterrorist stond te wachten tussen het districtshuis en de school (cgvs p.13). De aanslag, die vastgelegd werd door een bewakingscamera, werd immers gepleegd met een bomauto. Op de beelden is te zien hoe de wagen in de richting van het districtshuis rijdt en daar tussen de veiligheidshekken tot ontploffing wordt gebracht. De schoolkinderen, die langs het districtshuis wandelen, komen uit de tegenovergestelde richting. Dat u zulk incident in uw onmiddellijke omgeving,

dat gezien het profiel van de slachtoffers niet alleen wereldwijd door de media verslagen werd maar toch ook onderwerp van gesprek geweest zal zijn in uw dorp, niet correct kunt weergeven roept vragen op over de manier waarop u uw kennis heeft verkregen en bijgevolg ook over uw verblijf in het district Mando Zayi tot de door u voorgehouden datum van vertrek.

Tijdens het gehoor blijkt ook uw kennis over andere veiligheidsincidenten in de omgeving van Starkalay bijzonder beperkt. Ondanks dat uit de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde kaarten en uit uw verklaringen tijdens het gehoor (cgvs p.14) blijkt dat het dorp Aliwat vlakbij uw dorp Starkalay gelegen is verklaart u geen andere veiligheidsincidenten te kennen dan de hiervoor genoemde aanslag. Ook wanneer u expliciet gevraagd wordt of u zich een aanslag in een moskee of op een verkiezingskandidaat te Aliwat herinnert antwoordt u ontkennend (cgvs p.15). Nochtans had er in juli 2010 een aanslag plaats in de moskee van Aliwat waarbij een kandidaat voor de parlementsverkiezingen om het leven kwam en tevens vijftientig omstaanders gewond raakten. Gezien de geringe afstand tussen uw dorp en Aliwat en het feit dat deze aanslag in een gebedshuis plaatsvond is het bijzonder weinig aannemelijk dat een Afghaans burger die beweert zelfstandig een videotheek annex muziekhandel uitbaat, ook al is hij minderjarig, daar nooit van gehoord zou hebben. Al evenmin is u de moord op Warak Diltori in 2007 te Aliwat u bekend (cgvs p.16). Gevraagd of u zich een dodelijke aanslag in Aliwat herinnert of personen die door de taliban van spionage beschuldigd werden antwoordt u eveneens ontkennend. Nochtans werden in november 2009 twee broers door de taliban vermoord die door hen beschuldigd werden van spionage. Gevraagd of u iets over een aanslag op een school in Haidarkhel gehoord heeft moet u het antwoord schuldig blijven (cgvs p.15). Nochtans had in de school van dit dorp, op amper enkele kilometers van uw dorp gelegen, in mei 2010 een bomaanslag plaats waarbij tien gewonden vielen.

Er moeten bovendien ernstige vragen gesteld worden bij het door u voorgehouden profiel en meer bepaald bij uw verklaringen tijdens het gehoor dat u in Afghanistan geen enkele scholing genoten zou hebben en vervolgens als analfabeet een videotheek annex muziekwinkel uitbaatte. Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal stelt u dat u geen school heeft gelopen in Afghanistan omdat u diende te werken. Gevraagd wanneer u bent beginnen werken antwoordt u dat u vanaf uw zestiende levensjaar één jaar gewerkt heeft, voordien zou u niets gedaan hebben. Als verklaring voor het feit dat u geen scholing genoten heeft geeft u op dat u daar geen zin in had, dat u niet geïnteresseerd was en dat uw ouders daar niet in tussenkwamen. Wanneer het Commissariaat-generaal u er op wijst dat erg veel kinderen geen zin in scholing hebben maar toch gaan komt u met de weinig aannemelijke verklaring dat in Afghanistan kinderen de vrije keuze hebben of ze al of niet onderwijs willen volgen (cgvs p.4). Uw bewering dat u geen school gelopen heeft en daarin ook reeds als kind de vrije keuze in had wordt nog minder aannemelijk wanneer u later tijdens het gehoor verklaart dat uw vader tot de elfde of twaalfde graad school heeft gelopen in Afghanistan. Wanneer het Commissariaat-generaal u nogmaals vraagt hoe het komt dat de zoon van een in de Afghaanse context relatief hoogopgeleide vader niet naar school ging blijft u het weinig aannemelijke antwoord aanhouden dat u zelf gekozen heeft niet naar school te gaan (cgvs p.10). Uw verklaringen betreffende uw gebrek aan scholing enerzijds en uw werk in uw videotheek anderzijds overtuigen evenmin. Wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt hoe u het onderscheid kon maken in uw winkel tussen al de cd's antwoordt u dat de klanten een doosje nemen en dat u ze verkocht. Gevraagd wat u deed als klanten iets specifiek zochten stelt u dat ze zelf moesten kijken, dat u gezien uw ongeletterdheid uw klanten niet kon helpen. Geconfronteerd met de vaststelling dat het uitbaten van een videotheek / muziekwinkel niet de meest evidente keuze is voor een analfabeet stelt u dat hier de tekst op het doosje gelezen wordt maar dat de meeste klanten in Afghanistan hun filmkeuze laten bepalen door de filmposter. Wanneer het Commissariaat-generaal u er op wijst dat dit een mogelijke verklaring voor de klanten is maar geen antwoord op de vraag waarom uw familie er voor koos om u als analfabeet zulke handelswaar te laten verkopen geeft u het weinig aannemelijke antwoord dat dit in Afghanistan geen enkel probleem is (cgvs p.11-12).

Het valt niet te ontkennen dat u een zekere kennis heeft van Afghanistan en meer bepaald van het district Mando Zayi in de provincie Khost. De hiervoor opgenoemde feiten en gegevens die u onbekend zijn moeten echter als essentieel beschouwd worden en uw onwetendheid erover valt onmogelijk te vereenzelvigen met uw beweerde verblijf. Het Commissariaat-generaal is er zich van bewust dat minderjarige Afghaanse burgers met een beperkte opleidingsgraad niet op de hoogte zijn van bepaalde feiten in de Afghaanse maatschappij. Het is evenwel niet aannemelijk dat uw (voorgehouden) opleidingsgraad en profiel een verschoning vormen voor het manifeste gebrek aan kennis over bovenvermelde feiten gezien dan net zou mogen verwacht worden dat u kennis heeft van uw onmiddellijke leefwereld wat nu net niet het geval blijkt te zijn.

Op basis van voorgaande vaststelling moet er worden geconcludeerd dat u uw verklaringen met betrekking tot uw verblijfplaats tot het moment van vertrek uit Afghanistan, namelijk het Mando Zayi district van de Afghaanse provincie Khost, niet aannemelijk maakte. Bijgevolg kan er ook geen

enkel geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u in uw regio van herkomst in die periode zou hebben meegemaakt en dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai en India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkenen een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om die redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correcte afweging te maken op de nood aan bescherming van deze persoon. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en uw vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

U legde volgende documenten voor die uw asielaanvraag moesten staven: een identiteitsdocument (taskara) voor van uzelf, uw vader en uw grootvader; twee dreigbrieven van de Taliban, een document van de malik van uw dorp en een registratie van een klacht bij de politie met bevestiging door de dorpsoudsten. Dergelijke documenten kunnen uw asielaanvraag slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Inzake deze documenten moet overigens ook worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielaanvraag. Wat betreft de registratie van de klacht bij de politie die u op 30 november 2012 aan het Commissariaat-generaal overmaakte moet opgemerkt worden dat uit de vertaling van dit document blijkt dat, hoewel de datum van de klacht niet op het document vermeld staat, de klacht duidelijk opgesteld werd nadat u Afghanistan had verlaten en dit document dus een gesolliciteerd karakter vertoont. Betreffende de inhoud van dit document dient tevens opgemerkt te worden dat u daar de naam van uw dorp omschrijft als Hassan Mohammad / Star Kalay. Gezien het dorp Hassan Mohammad op de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde kaarten dicht bij het districtscentrum Dadwal en het dorp Aliwat ligt dan Star Kalay is het nog opmerkelijker dat u de hierboven aangehaalde incidenten in deze dorpen niet of niet correct kon

weergegeven. Daarenboven verklaart u in dit document dat uw winkel uiteindelijk opgeblazen werd, een feit waar u geen melding van maakte op de DVZ of tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal. Ook een dergelijk document kan enkel als een aanwijzing worden aanvaard voor zover ze gedragen wordt door gedetailleerde en coherente verklaringen, hetgeen, zoals hierboven aangetoond, hier niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, artikelen 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat aan zijn beweerde verblijf in Afghanistan, meer bepaald het dorp Star Kalay in het district Mando Zayi gelegen in de provincie Khost, tot 2011 geen geloof kan worden gehecht. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) de kennis van verzoeker aangaande renovatieprojecten in de regio waar hij beweerde altijd te hebben gewoond beperkt is en niet in overeenstemming met de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, (ii) zijn kennis van de veiligheidssituatie in zijn regio uitermate oppervlakkig is, zoals wordt toegelicht, (iii) er ernstige vragen kunnen gesteld worden bij het door hem voorgehouden profiel, meer bepaald zijn verklaring in Afganistan geen enkele scholing genoten te hebben en als analfabeet een videotheek annex muziekwinkel uitbaatte, (iv) niet te ontkennen valt dat verzoeker een zekere kennis heeft van Afghanistan en meer bepaald van het district Mando Zayi maar dat de vastgestelde onwetendheden in de bestreden beslissing dermate essentieel zijn dat ze onmogelijk te vereenzelvigen zijn met verzoekers beweerde verblijf aldaar, (v) bijgevolg ook geen enkel geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die hij in zijn regio van herkomst in die periode zou hebben meegemaakt, (vi) hij geen reëel zicht biedt op zijn herkomst, verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien en bijgevolg de asielinstanties verhindert een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan bescherming, waardoor hem evenmin de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend en (vii) de documenten die hij neerlegt niets aan bovenstaande observaties wijzigen daar dergelijke documenten slechts een asielrelaas kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is, en aangezien dergelijke stukken gemakkelijk kunnen worden aangekocht en bijgevolg slechts een geringe bewijswaarde hebben.

2.3. Verzoeker treedt het Commissariaat-generaal bij waar wordt gesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij de laatste jaren voor zijn vertrek naar België in het dorp Star Kalay in het district Mando Zayi in de provincie Khost te hebben gewoond. In tegenstelling tot zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal heeft verzoeker Afghanistan, meer bepaald het dorp Star Kalay, verlaten voor het Afgaanse nieuwjaar “Newrooz” van 2008 omwille van de algemene onveiligheidssituatie in de provincie Khost en in het district Mando Zayi in het bijzonder. Verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift van april/mei 2008 tot 15 augustus 2011 in Griekenland te zijn verbleven waar ook zijn vingerafdrukken door de politie werden afgenomen. Verzoeker zou dit tijdens zijn interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal niet vermeld hebben uit vrees te worden teruggestuurd naar Griekenland waar hij in zeer penibele omstandigheden overleefde door in de buurt van Athene in de landbouw te werken. Verzoeker benadrukt dat de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten in 2010 (problemen met de taliban omwille van videotheek, ontvoering vader, moord neef) niet plaatsgevonden hebben daar verzoeker zich toen in Griekenland bevond. De door hem neergelegde documenten werden in Afghanistan opgesteld op verzoek en beantwoorden niet aan de werkelijkheid. De neergelegde taskara’s zijn daarentegen wel authentiek, aldus nog verzoeker. Verzoeker verwijst naar de actuele veiligheidssituatie in Khost, meer bepaald het ANSO report (3de kwartaal 2012 – p. 11), waaruit blijkt dat er in de provincie Khost een binnenlands gewapend conflict aan de gang is, waarbij burgers van die provincie geconfronteerd worden met een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in die provincie. Verzoeker vraagt thans niet zozeer de erkenning als vluchteling, dan wel de toekenning van de subsidiaire bescherming. Het is duidelijk dat verzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de

definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker meent dat uit het geheel van antwoorden echter wel duidelijk blijkt dat hij afkomstig is uit de provincie Khost, district Mando Zayi (gehoorverslag CGVS, p. 13-16). Verzoeker is van oordeel dat hij bijgevolg recht heeft op subsidiaire bescherming omwille van zijn afkomst uit de provincie Khost.

2.4. Aangezien verzoeker zelf aangeeft niet recent uit Afghanistan afkomstig te zijn, dat de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten in 2010 niet hebben plaatsgevonden én de door hem neergelegde documenten ter staving van zijn relaas op verzoek werden opgesteld en bijgevolg niet beantwoord aan de werkelijkheid heeft de commissaris-generaal aldus terecht aan verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd. Verzoeker bevestigt uitdrukkelijk dat zijn relaas ongeloofwaardig is zodat hij derhalve ook niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift toegeeft niet de gehele waarheid te hebben verteld en aangeeft in de periode 2008 – 2011 in Griekenland te zijn verbleven, wordt opgemerkt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over verzoekers aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag (RvS van 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Waar verzoeker aanvoert dat hij uit angst om teruggestuurd te worden naar Griekenland op het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken niet de ware toedracht heeft verteld, meent de Raad dat het onduidelijk is waarom verzoeker nu wel de 'ware' toedracht zou kunnen vertellen. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt om zijn bewering dat hij ongeveer drie jaar in Griekenland te zijn verbleven én te hebben gewerkt te staven, zodat dit niet meer is dan een loutere bewering.

Waar verzoeker van oordeel is wel degelijk recht te hebben op de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet omwille van zijn afkomst uit de provincie Khost en gezien de actuele veiligheidssituatie aldaar, dient te worden benadrukt dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel dient te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een risico op ernstige schade loopt. Verzoeker kan bijgevolg, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou lopen, niet met een verwijzing naar de algemene toestand van het land van herkomst volstaan maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Gelet op het feit dat verzoeker zijn beweerde verblijf in de provincie Khost niet aannemelijk heeft gemaakt en ook zijn vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn, heeft verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk gemaakt. De medewerkingsplicht vereist echter dat verzoeker zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. Hoger bleek dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn aankomst in België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

De door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde informatie van ANSO inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan is gelet op het voorgaande dan ook niet dienstig.

Bovendien is de Raad van mening dat, zelfs indien verzoeker een periode (april mei 2008 – 15 augustus 2011) in Griekenland zou zijn verbleven, dit geen afdoende uitleg is voor het feit dat hij op enkele vragen over zijn vermeende regio van afkomst niet (correct) kan antwoorden voor de periode waarin hij aangaf wel in zijn regio van herkomst te zijn verbleven. Gevraagd of verzoeker zich reconstructieprojecten herinnert, stelt hij dat de Shamalbrug, die door een overstroming weggespoeld was, opnieuw gebouwd werd. Verzoeker vult verder aan dat de weg van Dadwal aangelegd werd en dat er waterputten en -pompen geboord werden. Wanneer het Commissariaat-generaal verder informeert naar de door verzoeker genoemde Shamalbrug bevestigt verzoeker dat deze in de buurt van het districtscentrum Dadwal ligt en ongeveer vier jaar geleden werd gebouwd, door een overstroming instortte en een jaar later opnieuw opgeleverd werd (stuk 4, gehoorverslag, p.16). Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt inderdaad dat de Shamalbrug in de provincie Khost in 2007 heropend werd. De informatie situeert de Shamalbrug echter nabij de provinciehoofdplaats Khost in de richting van het district Gorbuz en niet zoals verzoeker in de omgeving van Dadwal, het districtscentrum van Mando Zayi. Uit deze informatie blijkt tevens dat de brug inderdaad vernield werd na een overstroming, maar nadat ze daar 15 jaar, niet één jaar, had gestaan. Dat verzoeker bovendien wel verklaringen aflegt over de renovatie van de Shamalbrug, die zich niet in de onmiddellijke omgeving van zijn beweerde verblijfplaats Starkalay bevindt, maar niets vertelt over de brug in Dadwal, die ook in 2007 werd afgewerkt, doet ernstige vragen rijzen over zijn verklaringen betreffende zijn verblijf in het district Mando Zayi van de provincie Khost.

In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat de vaststelling dat verzoeker niet recent uit zijn land van herkomst afkomstig is, op zich geen reden is om hem het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat hij als asielzoeker geen reëel zicht biedt op zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan bescherming. De door verzoeker neergelegde taskara's doen hier geen afbreuk aan.

Waar verzoeker voorts wijst op een gelijkaardig dossier waarbij het Commissariaat-generaal de subsidiaire bescherming heeft toegekend aan een asielzoeker dewelke evenmin aannemelijk kon maken recent te zijn vertrokken uit Afghanistan en de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als bijlage bij het verzoekschrift voegt, wordt opgemerkt dat deze beslissing betrekking had op een minderjarige asielzoeker uit de provincie Nangarhar welke tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal had toegegeven in Griekenland te hebben gezeten. Verzoeker kan aldus bezwaarlijk voorhouden dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt. Overigens dient elke asielaanvraag individueel te worden beoordeeld.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF